

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z 19 czerwca 2015 r.

**w przedmiocie przedstawionego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów projektu założeń do ustawy o zmianie ustawy o kredycie konsumenckim**

Krajowa Rada Sądownictwa po zapoznaniu się z przedstawionym projektem założeń do ustawy o zmianie ustawy o kredycie konsumenckim, na obecnym etapie prac legislacyjnych, zgłasza do niego następujące uwagi:

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa ujednolicenie brzmienia wprowadzenia do wyliczenia **art. 4 ust. 1 pkt 6 ukk** z brzmieniem dyrektywy przez użycie sformułowania „udzielany ograniczonej grupie osób na mocy szczególnych przepisów ustawowych służących interesowi ogólnemu” budzić będzie istotne wątpliwości interpretacyjne. Użycie klauzuli generalnej dla określenia zakresu obowiązywania ustawy o kredycie konsumenckim nie będzie sprzyjać wysokiemu poziomowi pewności prawnej jej adresatów. Dodatkowo wynikiłe wątpliwości co do obowiązywania innych ustaw nie powinny mieć miejsca, zaś cel jaki projektodawca zamierza osiągnąć powinien zostać osiągnięty stosownymi zmianami przepisów nie odpowiadających teźże klauzuli generalnej.

Krajowa Rada Sądownictwa wskazuje, że projektowana zmiana **art. 7 ust. 1 ukk** polegająca na zawężeniu zakresu obowiązku podawania w reklamach informacji wskazanych w tym przepisie nie jest zgodna z deklarowanym celem projektu. Zmiana ta bowiem zmniejszy wartość informacyjną reklam kredytu konsumenckiego, co stoi w sprzeczności z interesem konsumenta.

Zastrzeżenia budzi zawężenie kosztów uwzględnionych przy obliczaniu rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania jedynie do kosztów usługi dodatkowej znanej kredytodawcy. Drobną modyfikacją konstrukcji umowy dodatkowej o czynniki losowe będzie każdorazowo prowadzić do przedstawiania konsumentowi niedokładnej informacji o RRSO i tym samym do dezinformowania konsumenta.

Praktyka stosowania przez kredytodawców bliźżej nieokreślonych, w chwili zawierania umowy o kredyt konsumencki, opłat za dostarczenie kwoty pożyczki do miejsca zamieszkania kredytobiorcy stanowi o celowości uzupełnienia ustawy o stosowne postanowienia, ustawa obok umowy dodatkowej ubezpieczenia, powinna wskazywać wprost

także umowy zawierające postanowienia dotyczące opłat tego rodzaju – uzupełnienia wymagają m.in. **art. 5 pkt 6, art. 7 ust. 3 i inne.**

Zdaniem Rady ustawa o kredycie konsumenckim nie może zezwalać na dowolne określanie kosztów udostępnianych konsumentowi środków pieniężnych i powinna uwzględniać napotkane w praktyce prowadzenia działalności tego rodzaju praktyki obchodzenia jej postanowień.

Rada proponuje zawarcie w ustawie wyczerpującego katalogu czynności i umów, które mogą być wliczane do rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania. Pobranie opłat wykraczających poza upoważnienie wynikające z katalogu powinno skutkować nieważnością takiej czynności.

Krajowa Rada Sądownictwa wyraża po raz kolejny zastrzeżenia co do sposobu przedstawiania jej projektów aktów prawnych do zaopiniowania.

Praktyka kierowania do Krajowej Rady Sądownictwa projektów aktów prawnych i ich założeń z wyznaczeniem terminu 14 dni, bądź krótszego w rażącym stopniu stoi w sprzeczności z jej ustrojową pozycją względem organów władzy wykonawczej oraz zasadami przyjętymi w art. 20 ust. 1 i 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Sugestia, w tym przypadku wyrażona w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jakoby akt wewnętrzny Rady Ministrów mógł stanowić podstawę do określania ram czasowych dla wykonania przez Krajową Radę Sądownictwa czynności opiniowania i stosowania rygorów wynikających z § 40 ust 4 Regulaminu pracy Rady Ministrów pozostaje w sprzeczności z zasadą niezależności Rady od organów władzy wykonawczej.

Krajowa Rada Sądownictwa wypowiedziała się w sprawie wypełniania ustawowego obowiązku opiniowania aktów prawnych w stanowisku z dnia 6 listopada 2014 r. oraz z dnia 8 maja 2015 r. Niestety praktyka działania organów władzy wykonawczej nie uległa zmianie.